

ostensum est meruisse Christum prædestinatis efficacem applicationem suorum meritorum ad primam justitiam, et remissionem peccati consequendam, quia obtulit sua merita ut talis applicatio infallibiliter fieret; ergo eodem modo meruit prædestinatis efficacem applicationem suorum meritorum, qua infallibiliter consequerentur vitam æternam; quia pro illis hoc modo obtulit sua merita, quoniam sciebat esse ab æterno Patre electos; ergo obtulit sua merita, ut illis daretur perseverantiæ donum, quod necessarium est ad vitam æternam consequendam. Denique unus homo potest vel sibi, vel alteri mereri de congruo hoc donum, petendo et obsecrando; sed Christus ita oravit pro electis; ergo ipse de condigno et ex perfecta justitia meruit illis hoc donum. Et juxta hanc doctrinam et similem traditam sectione præcedenti, intelligitur optime doctrina Concilii Valent., tempore Lotharii, cap. 4, ubi damnat erroris sententiam quorundam asserentium, Christum obtulisse sua merita, seu effudisse suum sanguinem pro impiis, et qui in peccatis moriantur; ipsum autem Concilium definit, hoc pretium datum esse ad multorum exhaurienda peccata, illorum, scilicet, qui credendo in Christum non pereunt, sed vitam æternam consequuntur; hoc enim intelligendum est de merito quoad efficaciam, et de illo speciali modo quo pretium sanguinis sui pro prædestinatis obtulit; nam quoad sufficientiam pro omnibus hominibus meruit Christus, et pretium obtulit, ut dictum est.

4. *Christus nobis meruit augmentum gratiæ, et gloriæ, et omnes actus quibus illam meremur.* — *Duplex sensus conclusionis positæ.* — Dico tertio: Christus Dominus meruit nobis augmentum gratiæ et gloriæ, et omnes actus quibus illam meremur. Probatur primo ex Joan. 15, ubi Christus se comparat viti, et justos palmitibus, et subdit: *Sicut palmes non potest ferre fructum a semetipso, nisi manserit in vite, sic nec vos, nisi in me manseritis.* Et rationem subdit: *Quia sine me nihil potestis facere,* significans, sicut palmes non potest crescere sine influxu vitis, ita neque justum sine influxu meritorum Christi. Unde Trident., sess. 6, c. 16, colligit, Christum influere virtutem in justos, tanquam caput in membra, et tanquam vitem in palmites: *Quæ virtus, inquit, bona eorum opera antecedit, comitatur et subsequitur, et sine illa nullo pacto Deo grata et meritoria esse possent;* et idem significat sess. 14, c. 8, ut statim ponderabimus. Indi-

cat etiam Concilium Arausicanum II, cap. 24, explicans eundem locum Joannis. Et confirmari potest ex Paul., ad Eph. 2, dicente: *Superædificati super fundamentum Apostolorum et Prophetarum, ipso summo angulari lapide Christo Jesu, in quo omnis ædificatio constructa crescit in templum sanctum in Domino.* Et clarius cap. 4: *Veritatem autem facientes in charitate, crescemus in illo per omnia, qui est caput Christus, ex quo totum corpus compactum et connexum per omnem juncturam subministrationis, secundum operationem in mensuram uniuscujusque membri augmentum corporis facit, in ædificationem sui in charitate.* Ex quibus testimoniis manifeste constat, omne augmentum spirituale, et consequenter omne meritum esse ex influxu meritorum Christi. Hoc vero ut ratione declaratur, observandum est duobus modis explicari posse: primo, ratione auxiliorum quæ justis dantur ad bene merendum, et per merita crescendo in gratia; et in hoc modo nulla est difficultas, ostensum est enim hæc auxilia dari propter Christum; declaratum etiam est quod, sicut actus nostri et merita nostra dicuntur dona Dei, quia sunt supernaturalia bona ad quæ operanda nos trahimur et sublevamur per supernaturalia auxilia, ita etiam possunt dici dona Christi, quia propter ejus merita hæc omnia conferuntur. Tamen ex vi hujus modi ipsum augmentum gratiæ non dicitur dari propter merita Christi, nisi in radice, id est, in auxilio quod propter Christum datur ad promerendum tale augmentum.

5. Secundo modo hoc explicari potest ratione valoris et meriti illorum operum, quibus promeremur tale augmentum, ita ut propter Christum, non solum nobis conferatur auxilium ad efficiendum opus meritorium, sed etiam detur ipsi operi valor propter quem acceptetur, ut condignum meritum talis augmenti gratiæ aut gloriæ. Et hic modus est difficilior, quia opus supernaturale, a gratia procedens, intrinsece et natura sua habet proportionem et condignitatem cum tali præmio, et valore sufficientem ad illud; ergo non est quod per Christi meritum conferatur. Imo nec conferri posse videtur, quia, ut recte notavit Durand., in 3, dist. 18, q. 3, n. 7, quamvis uni possit dari præmium propter meritum alterius, tamen meritum unius non potest fieri meritum alterius, quia neque operatio unius potest fieri operatio alterius, consistit enim meritum in propria et spontanea operatione; meritum ergo Christi non potest

fieri meritum nostrum; ergo nec merita nostra habere possunt a merito Christi, ut sint merita, neque ut habeant valorem majorem quam de se nata sunt habere. Probatur hæc ultima consequentia, quia neque nostris operibus aliquid additur intrinsecum, neque inherens illis propter Christi merita, a quo habeant valorem illum, nihil enim hujusmodi fingi potest; neque ipsa Christi merita per se ac formaliter possunt hunc valorem conferre nostris operibus, ut ostensum est; neque sola aliqua denominatio vel habitudo extrinseca ad hoc sufficit, alias nostra merita non essent vera merita, sed propter Christum acceptarentur ut talia, quamvis revera talia non sint. Nihilominus multorum sententia est, etiam hoc posteriori modo habere Christi meritum influxum in nostra merita, et in omnem effectum eorum, ita ut quidquid nos meremur, non solum detur nobis propter nostrum meritum, sed etiam propter meritum Christi; et nostra opera non habeant rationem meriti, quam nunc habent, tantum ex sua bonitate et qualitate, et proxima gratia a qua procedunt, sed etiam ex conjunctione ad meritum Christi in quo nituntur, et a quo habent vim et efficaciam, ut ex perfecta justitia illis debeat præmium. Hanc sententiam late defendit Hosius, in confessione Polonica, cap. 73, ubi refert Albert. Magn., Bonav., Gab., et alios; multa etiam in eadem sententiam congerit Vega, lib. 15 in Trident., a cap. 4, usque ad 10 et 18; indicant etiam Cajet., tom. 3 Opusc., tract. 10, c. 9; Soto, in 4, dist. 19, q. 1, art. 2, conclus. 3; et est opinio satis pia et probabilis, et consentanea locutionibus Scripturæ et Sanctorum, quas de hoc Christi merito, et de effectu quem in nos influit adduximus; et præsertim videtur illi multum favere Concilium Tridentinum, ut statim referam.

6. *Quo modo intelligenda sit conclusio in secundo sensu.* — Oportet tamen convenienter illam explicare; non est enim negandum quin nostra merita sint vera merita, ita ut opera justorum ex gratia procedentia ex se habeant intrinsecam dignitatem, et proportionem cum præmio, quam haberent, etiam si intelligeremus hominem esse justum, et bene operari absque meritis Christi, sicut multi de Angelis existimant, et de homine in statu innocentie; et hoc bene probant rationes paulo antea positæ; nihilominus tamen, quia posset Deus hæc opera, quantumvis digna et proportionata præmio, non ordinare ad meritum, nec

acceptare ad præmium, quia infinitis aliis titulis sunt illi debita, ideo sancti Patres divinæ gratiæ attribuunt, quod voluerit nostra esse merita, quæ sunt ipsius dona, ut Coelestinus Papa loquitur, epist. 1, cap. 12; et Trident., sess. 6, c. 16. Hæc autem gratia confertur nobis propter merita Christi, et in illis fundatur; ipse enim est auctor nobis bonorum omnium et omnis gratiæ. Unde August., lib. 13 de Trinit., c. 10, recte ad hoc propositum accommodat illud ad Ephes. 4: *Ascendit in altum, dedit dona hominibus,* dicens hæc dona esse merita nostra, per quæ ad summam beatitudinem pervenimus. Deinde dictum est supra, q. 1, art. 2, ad rationem meriti de condigno non requiri tantum proportionem operis, sed etiam promissionem, in qua opus ipsum nitatur, ut habeat vim et efficaciam ad exigendum præmium de justitia; hæc ergo promissio facta nostris operibus referenda est in Christi merita, ut colligitur ex Paul., 2 ad Timot. 1, dicente: *Paulus Jesu Christi per voluntatem Dei, secundum promissionem vitæ, quæ est in Christo Jesu.* Et ex Concilio Tridentino, sess. sexta, c. 16, dicente: *Bene operantibus usque in finem, et in Deo sperantibus proponenda est vita æterna, tanquam gratia filiis Dei per Christum Jesum misericorditer promissa, et tanquam merces ex ipsius Dei promissione bonis ipsorum operibus et meritis fideliter reddenda.* His ergo modis recte intelligitur, Christi merita influere in nostra merita, ut vera et efficacia merita sint. Quo sensu dixisse etiam videtur Concilium Trident., sess. 14, c. 8, de nostra satisfactione loquens: *Nec vero ita nostra est satisfactio hæc, quam pro peccatis nostris evolvimus, ut non sit per Christum Jesum.* Quod infra magis explicans, inquit: *Omnis gloriatio nostra in Christo est, in quo vivimus, in quo meremur, in quo satisfacimus, facientes fructus dignos penitentiae, qui ex illo vim habent, ab illo offeruntur Patri, et per illum acceptantur a Patre;* quæ ultima verba sunt valde notanda; videntur enim aperte continere sensum a nobis explicatum.

7. Tertio addi potest probabile esse, nunc opera justorum, qui sunt membra Christi, referri ad majus præmium, quam de se postulant, ex sola proportione quasi connaturali, quam habent cum præmio, quo modo multi intelligunt pie illud Joan. 10: *Ego veni ut vitam habeant, et abundantius habeant.* Hoc autem verum esse potest, vel quia nunc justus, quia est membrum Christi, habet majorem

quamdam dignitatem moralem apud Deum, quæ redundat in ipsius opera, et confert illis majorem quendam valorem et æstimationem moralem; vel certe quia propter Christi meritum, effectum est ut majus præmium sit illis promissum. Ultimo, sicut supra dicebamus Christum meruisse peccatori, et ut contritionem habeat, et ut habenti contritionem detur prima gratia et remissio peccatorum, ita recte intelligi potest meruisse Christum homini justo, et ut bene operetur, et ut ipsi bene operanti detur tale augmentum gratiæ et gloriæ; sicut ergo prima gratia respectu peccatoris datur gratis, et ad summum ex aliquo merito de congruo, respectu vero Christi datur ex perfecta justitia, ita ipsummet augmentum gratiæ respectu ipsius justii datur ex merito et justitia, qualis esse potest in puro homine; respectu vero Christi dabitur ex perfecta et rigorosa justitia. Neque enim repugnat idem præmium dari ex duplici titulo, præsertim respectu diversorum, et quando illi tituli diversarum rationum existunt; quin potius etiam in ipsa prima gloria hoc ipsum necessario dicendum videtur; nam, quando adultus justificatur per actum contritionis, licet non mereatur primam gratiam, meretur tamen de condigno primam gloriam, et nihilominus illa eadem prima gloria datur propter merita Christi, sicut et gratia, ut expresse dixit Concilium Tridentinum, supra, et ex dictis in sect. 1 satis colligi potest; alias non meruisset Christus omnibus hominibus gloriam, sed tantum gratiam, qua ipsi mererentur gloriam, quod falsum est; sed utrumque ipse nobis meruit, quamvis nos etiam possimus adjungere nostrum meritum respectu gloriæ. Idem ergo dicendum est de augmento gratiæ et gloriæ, ut totius salutis, et vitæ æternæ justorum Christus sit perfectissima causa, et omnis Sanctorum beatitudo merces sit operum Christi; ad quem sensum accommodat Hilar. illud Psalm. 126: *Ecce hæreditas Domini, Filii merces*, dicens, ipsam hæreditatem Sanctorum esse mercedem Filii, id est, Christi, et meritorum ejus. His ergo modis, præsertim duobus primis, et hoc ultimo (nam tertius magis dubius est), recte intelligitur meruisse Christum nobis augmentum gratiæ et gloriæ, et ipsa merita per quæ illud consequimur.

8. *Remissionem pœnæ temporalis, et venialium peccatorum nobis meruit Christus.* — Ex quibus infero, et dico quarto meruisse nobis Christum remissionem pœnæ temporalis.

etiam quæ nobis datur per satisfactiones nostras. Et idem proportionaliter est de remissione venialium peccatorum. Ita docet et bene Andreas Vega, locis supra citatis, et lib. 4, c. 6, et colligitur non obscure ex verbis Concilii Trident. supra citatis, ex sess. 14, cap. 8; et favet sacra Scriptura, quæ omnem hujusmodi remissionem sanguini Christi tribuit, ut Apocal. 7 dicuntur Sancti lavisse stolas suas, et dealbavisse eas in sanguine Agni; et 1 Joan. 2: *Sanguis ejus emundat nos ab omni peccato*; dicimur autem emundari et dealbari, non solum per remissionem culpæ, sed etiam pœnæ; sicut in purgatorio dicuntur animæ Sanctorum purgari, etiam si interdum solum habeant reatum pœnæ temporalis. Explicanda vero est hæc conclusio sicut præcedens, quia etiam ad satisfactionem pro pœna, necessaria est gratia et promissio Dei, et utrumque est ex meritis Christi; et quia, sicut ipse meruit ut justo sic bene operanti daretur tale præmium, ita meruit ut justo tali modo se affligenti, aut castiganti in hæc vita, concederetur remissio tantæ pœnæ; totum enim hoc optime cadit in perfectissimum Christi meritum, et commendat magis charitatem ejus erga nos, et perfectum influxum quem in nos habet, ut caput in membra, et perfectiorem rationem justitiæ continet; ac denique supra citatis Scripturis et Conciliis consentaneum est. Et confirmari etiam potest ex tractatis de satisfactione Christi, et nostra, quæ in illa fundatur, supra, q. 1, art. 2. Sine causa ergo Palud., in 4, dist. 20, q. 4, n. 14, quem Antoni. sequitur, 1 part., tit. 10, c. 3, § 1, negat remitti nobis semper pœnas temporales ex merito Christi, sed ex liberali remissione Dei: *Quia alias, inquit, in nullo esset Deus nobiscum liberalis.* Quæ sententia eo absurdior mihi videtur, quo ipsi loquuntur de remissione quæ fit in sacramentis; nam certissimum est, omnem effectum sacramentorum esse ex Christi meritis, ut supra dixi. Et ratio eorum nullius momenti est, nam major liberalitas Dei est dare nobis Christi merita, et satisfactionem, et propterea remittere nobis pœnam, quam eandem pœnam nobis gratis condonare.

9. *Objectio.* — *Responsio.* — Dicet aliquis: si meritum Christi simul concurrat cum nostra satisfactione ad eundem effectum, vel utrumque imperfecto modo concurrat, vel alterum redundat. Respondetur negando consequentiam; concurrunt enim ut causæ diversorum generum; meritum enim Christi

per se sufficiens est; tamen in hoc maxime relucet ejus sufficientia et perfectio, quod et suum effectum habet, et non excludit nostra opera, merita et satisfactiones, sed illis potius vim et efficaciam tribuit, unde possunt dici concurrere, ut causæ diversorum generum, universalis et proxima, quæ in suo ordine perfecta existunt. Errant igitur nostri temporis hæretici, qui meritum Christi dicunt nostrum excludere, et, si nostrum asseratur, obscurari Christi meritum; potius enim meritum Christi infert nostrum, tanquam causa effectum; et nostrum, ut Concilium Tridentinum dixit, manifestat et illustrat gloriam meritorum Christi.

10. *De pœnæ purgatorii remissione.* — Ultimo tandem quæret aliquis an remissio pœnæ, quæ fit in purgatorio, sit etiam effectus meritorum Christi. De hac re dictum est supra, disp. 4, sect. 11. Nunc breviter respondetur: quando pœna ibi remittitur per indulgentias vel satisfactiones vivorum, sine dubio est effectus meritorum Christi, juxta dicta in conclusione ultima, est enim eadem ratio; illa vero, quæ potius est solutio quam remissio pœnæ, quia fit per condignam satisfactionem, non est cur sit effectus meritorum Christi, quia ibi homo solvit Deo quantum pœnæ debet. Addit tamen Vega, lib. 15 in Trident., c. 10, etiam illis animabus prodesse meritum Christi, ut cum illis remissus agatur, et citra condignum puniantur. Sed non est intelligendum, præter illam pœnam quæ interdum remittitur in purgatorio per suffragia Ecclesiæ, interdum etiam remitti aliquam pœnam propter merita Christi immediate applicata ex voluntate Dei absque alio medio. Hoc enim neque fundamentum habet, nec verisimile mihi videtur; cur enim Deus postea remitteret illam pœnam, quam non remisit quando abstulit culpam, cum supponatur nullum aliud medium esse applicatum homini ad remissionem talis pœnæ? Solum ergo intelligi potest in ipsa remissione culpæ, quando reatus pœnæ æternæ mutatur in temporalem, propter merita Christi fieri ut mutatio fiat in minorem pœnam, quam fieret cæteris paribus, si non esset fundata in meritis Christi. Et hic sensus habet illam probabilitatem quam dixi explicando conclusionem tertiam, et hoc modo, si fortasse pœna purgatorii propter Christum mitior est, non est propter remissionem quæ ibi fiat, sed propter illam quæ in hæc vita facta supponitur. Et propter similem rationem, non video quid difficultatis habeat,

vel quid sit, quod in eodem loco, c. 11, Vega contendit, postquam anima est perfecte purgata, indigere nova applicatione meritorum Christi, ut in beatitudinem introducatur; si enim contendat ipsam collationem gloriæ esse effectum meritorum Christi, illud quidem est verum, et a nobis jam probatum; si vero contendat novam aliam applicationem meritorum esse necessariam, supervacaneum est, et sine fundamento assertum; illa enim applicatio tunc proprie facta est, quando homini datum est perfectum jus ad gloriam; incipit autem habere effectum quando beatitudo ipsa confertur.

SECTIO IV.

Utrum Christus Dominus meruerit hominum electionem et prædestinationem.

1. In superioribus dictum est de effectibus prædestinationis, et gratiæ creatæ, beneficiisque quæ propter Christum Deus nobis confert; nunc dicendum est de prædestinatione ipsa, et electione quam aliqui (nec immerito) *gratiam increatam* vocant, eo quod non solum consistat in beneficio aliquo creato vobis collato, sed in ipsismet actibus increatis intellectus divini et voluntatis, prout ad electos et prædestinatos libere terminantur.

2. *Prima sententia.* — *Medina hic, q. 19, dub. ult.* — Hinc modernus quidam Theologus hanc quæstionem attingens, non solum falsum, sed et improbabile, minimeque tutum aut securum existimat esse, dicere hanc gratiam divinæ electionis aut prædestinationis, in hac proprietate sumptam, posse cadere sub meritum, quia alias dari posset causa actus divinæ voluntatis ex parte ejus, quod est impossibile, cum actus ille increatus sit, ut recte notavit D. Thomas, 1 p., q. 19, a. 5, et q. 24, a. 4, qui hac ratione docet, ex parte divini actus, prædestinationem Christi non esse causam nostræ prædestinationis, tum quia eodem actu prædestinamur nos, quo fuit Christus prædestinatus; tum etiam quia actus divini non potest dari causa.

3. *Fertur de prædicta sententia judicium.* — *Objectiva causa alicujus decreti liberi voluntatis divinæ esse potest creatura.* — *In naturalibus patet.* — *In moralibus etiam et ab auctoritate.* — Verumtamen, quod ad quæstionem de possibili spectat, nemini dubium esse potest quin divina benevolentia et voluntas libera, quoad liberam determinationem ad aliquod objectum creatum, possit cadere sub meri-

tum; et hoc supponunt omnes auctores, qui admittunt causam aliquam vel rationem electionis divinæ in prædestinatis; et qui hanc negant de facto, nunquam in eo fundant suam sententiam, quod sit impossibile meritum electionis, sed aliis rationibus utuntur. Præterea, omnes Theologi docent, et videtur per se notum, posse dari ex parte objecti creati rationem aliquam per se motivam alicujus decreti liberi divinæ voluntatis. Idque expresse docet D. Thomas, 1 contra Gentes, cap. 86 et 87, ubi idem sentit, et declarat Ferrar.; tenetque idem Greg., in 1, dist. 40, art. 2; Durand., dist. 41, q. 2; Gabr., q. unic., in init.; Gaspar. Cassal., lib. 1 de Quadripart. just., c. 4; et moderni scriptores, in 1 p. D. Thom., q. 19, a. 5, et q. 23, a. 5. Et ratio est, quia, licet decretum liberum voluntatis nihil addat reale ipsi actui necessario ejusdem divinæ voluntatis, juxta verior sententiam, nihilominus per illud vere Deus vult libere tale objectum creatum; et, ut id velit, licet prima ratio sit bonitas ejus, ex parte tamen objecti potest interdum considerare priorem aliquam rationem, ob quam id velit; hoc enim imperfectionem nullam involvit, nec dependentiam, aut causalitatem veram alicujus rei, quæ in Deo sit; et alioqui est necessarium ut aliqua conditio vel actio creaturæ possit esse ratio vera alterius effectus divini, non solum per modum finis, cujus gratia aliquid fit, sed etiam per modum meriti, aut alterius principii ex se postulantis talem effectum. Quod in effectibus divinæ providentiæ frequenter inveniri certissimum est; sic enim Deus dicitur quamdam rationem justitiæ servare in connaturalibus rerum proprietatibus conferendis ac distribuendis; sol etenim, quem in tali natura Deus condere decrevit, quasi jure suo postulat a Deo lucem; ignis, calorem; calor, concursum ad calefaciendum; lux, ad illuminandum, etc. In rebus item et actionibus moralibus id clarius conspicitur: peccatum enim ab homine commissum, exigit a Deo, postulatque vindictam; bonum autem opus postulat præmium. Dices, his rationibus solum ostendi, inter ipsas res creatas unam esse radicem aut rationem alterius. Respondeo, non hoc solum probari, sed etiam respectu voluntatis divinæ habere quamdam rationem motivi inclinantis, et allicientis illam ad volendum hoc vel illud. Quod patet primo ex modo loquendi Scripturæ; Joan. enim 10 ait Christus: *Propterea me diligit Pater, quia ego pono animam meam*; ubi Chrysost., Euthym., et alii exposi-

tores advertunt, licet in Christo sint plures aliæ rationes propter quas a Patre diligitur, propter hanc tamen rationem maxime diligi, quod sponte sua mortem appetiit, ut Patri obediret. Huc etiam spectant illa Christi verba: *Qui diligit me, diligitur a Patre nemo*; et illa: *Si quis diligit me, sermonem meum servabit, et Pater meus diliget eum, et ad eum veniemus*, etc.; hæc enim et similia non solum concomitantiam significant, sed etiam rationem divinæ dilectionis erga nos.

4. Secundo, idem declaratur, quia Deus interdum confert creaturæ suam dilectionem ac benevolentiam ex solo suo beneplacito ac liberalitate, et tunc non datur ratio dilectionis ex parte creaturæ; interdum vero confert Deus hanc dilectionem aut benevolentiam per modum cujusdam justæ distributionis, ut in naturalibus aliter vult ornare cælos quam terram, quia vult servare unicuique naturæ id quod ei est aliquo modo debitum; et in moralibus, pro ratione melioris dispositionis, vel majoris meriti, majorem gratiam confert, atque adeo magis amat amicitiam amore; igitur aliqua voluntas vel amor Dei habet rationem aliquam ex parte creaturæ, ob quam ipsa divina dilectio tali modo ad talem creaturam terminatur. Probatur hæc ultima consequentia, quia voluntas justa, eo modo quo justitiæ rationem habet, respicit jus alterius, et rationem ac motivum in quo fundatur, nec potest in alio distingui voluntas mere liberalis a voluntate justa.

5. Tertio, idem probatur ex effectibus divinæ voluntatis, et principio eorum; nam homo meretur a Deo majorem gratiam, vel alia similia dona; ergo meretur ut Deus velit conferre ei talem gratiam. Patet consequentia, quia Deus non confert hoc donum nisi volens, et eo modo quo vult, confert; ergo non potest quis mereri effectum ipsum, nisi mereatur ut Deus velit illum donare seu efficere; nam, si meretur effectum, merebitur etiam illius effectum; ergo et actum ad talem effectum terminatum, seu quod actus voluntatis ad talem effectum terminetur. Sicut inter homines, si ego mereor ut rex conferat tale beneficium, certe mereor ut velit conferre; neque intelligi potest ut aliquis mereatur aliquod præmium, quin mereatur quidquid ad illud necessarium est, quando id non præsupponitur, ut superius etiam attigi, disput. 4, sect. 4. Et in merito pœnæ id clarius perspicitur; quando enim quis per peccata sua meretur æternam pœnam, non solum me-

retur pœnam ipsam, sed etiam ut Deus velit illam conferre, quia Deus ex se neminem vult perire, sed solum ob hominis demeritum, juxta illud: *Deus non vult mortem peccatoris*, seu: *Deus mortem non fecit*. Unde Damasc., lib. 2, cap. 29 et 30, recte distinguit, quædam Deum velle ex se solo, quædam vero ex nobis, seu nostris actibus et meritis inclinatum. Non est ergo dubium quin possit dari meritum divinæ voluntatis, ut libere terminatæ ad creaturam; nam meritum non est causa propria ac physica, sed tantum ratio motiva, quæ cognita a Deo illum movet metaphorice, seu inclinatum ad hoc vel illud volendum. Neque D. Thomas in hoc sensu negat dari causam divinæ electionis ex parte actus divini, sed loquitur imprimis de causa propria et in rigore sumpta, quo sensu impossibile est dari causam divinæ voluntatis, aut actus ejus, qui secundum se omnino increatus est et improductus; ut vero libere terminatur ad objectum creatum, nihil reale additur ei, quod propriam causam habere possit, sed eminenti ac mirabili modo sine ulla additione vel mutatione reali, atque adeo sine ulla vera causalitate, ad hæc vel illa objecta libere terminatur. Deinde loquitur de actu divino secundum se, et ab eo excludit illam causalitatem, quæ in nobis esse solet inter ipsos actus voluntatis, quatenus unus ab alio oritur, ut electio ab intentione; et sic negat D. Thomas Deum velle unum, quia vult aliud, quia hæc locutio in rigore indicat causalitatem inter ipsos actus; non tamen negat D. Thomas quin actus divinæ voluntatis, ut libere terminatæ ad creaturas, possit dari aliqua ratio, interdum ex parte ipsius Dei, interdum vero ex parte creaturæ; et in dicto lib. 1 contra Gentes, utrumque satis aperte docet, nam cap. 86 concedit dari rationem, cap. vero 87 et 88 negat dari causam voluntatis divinæ; una vero ex rationibus divinæ voluntatis potest esse meritum, ut satis declaratum est, et per se videtur notum, quia non est major repugnantia in hac ratione quam in cæteris. Et hinc etiam fit ut, licet secundum rem non possit unus actus divinæ voluntatis esse alterius causa, secundum rationem tamen, sicut unum attributum est ratio alterius, verbi gratia, intellectus voluntatis, et immaterialitas immortalitatis, ita actus voluntatis divinæ, ut terminatus ad unum objectum, est ratio cur terminetur ad aliud.

6. Hac ergo veritate supposita de possibili, superest quæstio præcipue a nobis intenta, an

de facto Christus nobis meruerit electionem et prædestinationem, id est, an Deus in æternitate sua nos elegerit intuens ad merita Christi futura, jam provisa et præcognita. In qua re duæ sunt sententiæ: prior negat meruisse Christum nobis æternam electionem aut prædestinationem. Ita tenet expresse Sonnius, lib. 3 de Demonstratione religionis Christianæ, tract. 3, cap. 19; et Adamus, exponens id ad Ephesios 1: *Elegit nos in ipso*, etc.; eandem sententiam doceant necesse est, qui negant meruisse nobis Christum omnes dispositiones remotas ad gratiam justificantem; nam inde fit non meruisse nobis omnes effectus prædestinationis nostræ, et consequenter nec prædestinationem ipsam, nec electionem, quæ (ut supponimus) anterior est secundum rationem, et radix totius prædestinationis omniumque effectuum ejus. Prædestinatio autem, ut minimum, includit rationem omnium mediorum particularium, seu priorum, per quæ electus infallibiliter producit ad regnum cælorum; ideoque nemo potest mereri totam prædestinationem, nisi hos omnes effectus seu media mereatur; et quia nos non meremur hæc omnia beneficia, ideo neque nostram prædestinationem meremur; idem ergo necesse est de Christo sentiant, qui ipsum hæc omnia bona nobis meruisse negant. Rursus, qui putant hominum electionem secundum rationem antecessisse præscientiam originalis peccati, Christi vero prædestinationem posteriorem fuisse, necesse est doceant hominum electionem non fuisse intuitu meritorum Christi, sed ex sola voluntate divina, quia in eo signo, in quo ponunt Deum elegerisse prædestinatos, nondum intelligunt ut habentem in sua præscientia merita Christi præsentia. Atque ita sentit Capreol., in 3, dist. 1, q. unica, art. 3, ad 2 et 3 Scoti cont. 1 conclus., qui indifferenter loquitur de electione et prædestinatione nostra, potissimum tamen videtur intelligendus de electione; nam prædestinatio, cum sit ratio mediorum, non potuit ante prævisum originale peccatum compleri, licet inchoari potuerit, ut more nostro loquamur. Denique hanc sententiam tenet Scotus, in 3, dist. 19, q. unica, ad quoddam argumentum, ante solutionem principalium argumentorum. Et fundari in eo videtur, quod electio prædestinatorum simul cum Christi prædestinatione antecessit originale peccatum; Christus autem non est ordinatus ad merendum nobis, donec lapsus primi hominis prævisus est.